

Ruhun Akışkanlığı

Hayat madde ve mana üzerine kuruludur. Bu bir dengedir. Bu dengeyi gözetmek esastır. Bu dengeyi sağlayan ruhun akışkanlığıdır.

Manayı gözetmeyen maddeleşme aynı zamanda zayıf benliklerde bencilleşmeyi körüklüyor. Bu da mananın kaybolmasına ve ruhun soğumasına neden oluyor. Ruh soğuyunca, akamıyor. Akışkanlık olmayınca, katılaşma başlıyor. Katılaşmada mana dağılıyor, hayatın anlamı da kayboluyor. Bu da ister istemez, içsel sarsıntılara neden oluyor. O sarsıntılar da, farklı farklı şekillerde hayatı/insanı olumsuz etkiliyor. Katılaşmalardan, sarsıntılardan ve diğer olumsuzluklardan kurtulmak için ruhun akışkanlığını aktifleştirmek tercih değil, bir zorunluluktur.

Kovanından çıkmayan arı bal yapamaz misali çıkmalı yankı odasından, monologlardan, samimi farkındalıkla bir başkasına açılmalı. Diyalog yapmalı. Yaşama anlam, akışa katkı sunmalı. Soğukluk, doğası itibarıyla üşümedir. Şair Sohrab Sepehri (1928-1980)'nin deyişiyle; **“Yıkamalı gözleri, başka türlü görmeli. Yıkamalı kelimeleri. Kelime rüzgâr olmalı, yağmur olmalı.”**

Çağdaş yazar Wilhelm Schmid (1953) ruhun akışkanlığı konusunda şöyle diyor: **“Madde veya şeyleşme enerjinin soğumasıdır. Soğumuş enerjiyi madde olarak tanımlayabiliriz. Bu durumda toplumsal bağlamda dostluk, insani ilişkilerin soğumama hali veya ruhun akışkanlığıdır. Söz konusu ruh akışkanlığına samimiyet denebilir. Dostluk dışı olan her toplumsal yapı ise insani ilişkilerin soğumuş halidir. Doğaldır ki akışkanlık birikmez, ancak soğuyup maddeleştikçe sayılmaya ve birikmeye başlar.”**

Menbeçli Mor Filüksinos da 5. Yy'da yaşamış Süryani edebiyatının güçlü kalemlerinden biridir. O da şöyle yazıyor: **“Ruh, bedeni yönetince, bedenin bütün tepkisi sağlıklı ve istikrarlı tepkilere dönüşür. İnsanoğluna yaraşan bir istikrara kavuşur. Bedenin iradesi ruhu yönetecek olsa, o zaman da hayvanî/nefsanî usuller/tepkiler devreye girer. Bedenin düşüncesine kenetlenen bir ruh, bedeni yönetemez hâle gelir, kendisini de göremez. Bedenin arzularını göremediği gibi, tutkularının da farkına varamaz. Kendini bile görmeyen körler gibi, her görünüşten yoksun kalır. Günahın tutkularıyla körleşen ruh da öyledir. Ne kendini, ne de kendinden öte şeyleri görebilir.”**

Mana yolunda olmak ve o yolda kalmak için huzurunuz bol, yaşamınız güzel olsun.

Yusuf Beğtaş